

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. M.**
bytem,
zastoupen advokátem JUDr. Bc. Milanem Trávníčkem
sídlem Svitavská 1018/1, 678 01 Blansko

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. JMK 30209/2017, sp. zn. S-JMK 76431/2016/ODOS/Ib,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. JMK 30209/2017, sp. zn. S-JMK 76431/2016/ODOS/Ib, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odbor vnitřních věcí, ze dne 25. 4. 2016, č. j. DP 83/2016, sp. zn. SMBK 10536/2016/VNV-7, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13 200 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Bc. Milana Trávníčka, advokáta se sídlem Svitavská 1018/1, 678 01 Blansko.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. JMK 30209/2017, sp. zn. S-JMK 76431/2016/ODOS/Ib (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí, ze dne 25. 4. 2016, č. j. DP 83/2016, sp. zn. SMBK 10536/2016/VNV-7 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu, a to dne 6. 3. 2016 v 10:25 hod. v Blansku na ulici Poříčí, kdy byl jako řidič osobního automobilu tov. zn., RZ:, kontrolován hlídkou Policie ČR. V rámci silniční kontroly bylo u řidiče provedeno v čase 10:29 hod. odborné vyšetření ke zjištění přítomnosti alkoholu v krvi přístrojem Dräger ARZM-0045, s pozitivním výsledkem 0,26 ‰. Na základě metodiky Českého metrologického ústavu bylo poté provedeno opakované odborné měření za účelem zajištění objektivit, a to v čase 10.35 hod., s výsledkem 0,24 ‰. Po odečtu možné odchylky tedy byla prokázána minimální hodnota alkoholu ve výši 0,02 g/kg. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, přičemž byl za tímto účelem zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že žalobce řídil vozidlo po požití alkoholického nápoje v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu. V tomto kontextu žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce požití alkoholického nápoje ve večerních hodinách den před jízdou potvrdil, přičemž byly ze strany policejní hlídky provedeny v souladu s metodikou dvě odborná měření na přítomnost alkoholu, a to ověřeným přístrojem. Dále žalovaný vycházel z toho, že mezi provedenými dechovými zkouškami musí být časová prodleva alespoň 5 minut, přičemž se naměřené hodnoty nesmí navzájem odchylovat o více než 10%. Tyto požadavky byly ze strany policistů dodrženy. Podle názoru žalovaného je pak nutné vycházet ve vztahu k prokázání viny žalobce z výsledku prvního odborného vyšetření 0,26 ‰, od kterého byla odečtena tolerance měřicího zařízení 0,24 ‰. U žalobce tak byla správně zjištěna hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,02 ‰, která postačuje k tomu, aby bylo jeho jednání kvalifikováno jako přestupek, a to s ohledem na zákonem stanovenou nulovou toleranci alkoholu v krvi. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že mohlo mít na výsledky měření vliv použití ústního spreje Tantum Verde, neboť by se tato skutečnost musela projevit ve větším rozdílu mezi naměřenými hodnotami. Spáchání přestupku tak bylo podle žalovaného prokázáno bez důvodných pochybností.

III. Žaloba

3. V žalobě žalobce předně namítal, že se přestupku, jehož spáchání mu je kladeno za vinu, nedopustil. V tomto kontextu poukázal na Metodický pokyn Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, ve kterém je na třetí straně uvedeno, že lze za pozitivní považovat pouze takové odborné měření, kdy je zjištěna hodnota 0,25 ‰ alkoholu v krvi nebo více. V opačném případě, pakliže je naměřena hodnota 0 - 0,24 ‰ alkoholu, je výsledek provedeného měření negativní. Žalobce v tomto ohledu poukázal na provedené měření, kdy byly dechovými zkouškami naměřeny hodnoty 0,26 ‰ a 0,24 ‰ alkoholu. Správní orgány pak bez zákonného podkladu upřednostnily výsledek první dechové zkoušky, která byla pozitivní, aniž by aplikovaly zásadu *in dubio pro reo*, tedy vycházely z hodnoty, která je pro žalobce jako obviněného z přestupku příznivější. K tomu žalobce doplnil, že v případě pochybností o skutkovém stavu věci, měla ze strany policistů následovat výzva k podrobení se odbornému zdravotnímu vyšetření krve. Žádný další důkaz však v tomto ohledu nebyl proveden. Z toho důvodu žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno, že by řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou by ještě mohl být pod vlivem alkoholu.
4. Pokud se jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, na který žalovaný odkazoval, žalobce jej nepovažoval za příléhavý. V dané věci se totiž na rozdíl od nyní posuzovaného případu jednalo o provedení dvou dechových zkoušek, které byly obě pozitivní, přičemž následovalo rovněž podstoupení odborného zdravotního vyšetření krve. V tomto kontextu pak žalobce poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, který vymezil ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012-27. Jednalo se o obdobný skutkový stav, kdy byly řidiči pomocí dechových zkoušek na přítomnost alkoholu v krvi naměřeny hodnoty 0,26 ‰ a 0,18 ‰. Nejvyšší správní soud pak zrušil rozhodnutí příslušného krajského soudu a rozhodnutí správního orgánu proto, že preference pozitivního výsledku dechové zkoušky nebyla dostatečně zdůvodněna. Nejvyšší správní soud tak nepovažoval za dostačující pouhé tvrzení žalovaného, že druhá dechová zkouška slouží k pouhému ověření prvního odborného měření, které bylo vyhodnoceno jako pozitivní. Podle názoru žalobce správní orgány v nyní posuzované věci postupovaly stejným způsobem, když nesprávně upřednostnily výsledek první dechové zkoušky, aniž by tento postup dostatečně zdůvodnily. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost uhradit náhradu nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že podle příslušné metodiky ČMI je možné považovat první dechovou zkoušku na alkohol za verifikovanou, pakliže byla druhá zkouška provedena po uplynutí nejméně 5 minut a rozdíl mezi zkouškami nebyl větší než 10 %. Není v tomto ohledu rozhodné, že byla druhá zkouška negativní, neboť plní pouze verifikační úlohu. K tomu žalovaný doplnil, že v projednávané věci byly výše uvedené podmínky dodrženy, přičemž u žalobce byla po odečtení příslušné tolerance od první dechové zkoušky zjištěna přítomnost alkoholu v krvi. Nad rámec uvedeného pak žalovaný uvedl, že hladina alkoholu má během provedení silniční kontroly sestupnou tendenci, pročez je třeba vycházet z první dechové zkoušky, která je nejbližší

samotnému řízení vozidla. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které poukázal na skutečnost, že se žalovaný vůbec nezabýval právním závěrem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 135/2012-27, na který bylo v žalobě odkazováno. V tomto kontextu žalobce připomněl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil, proč při rozhodování o přestupku upřednostnil výsledky první (pozitivní) dechové zkoušky, resp. proč nebyla druhá neboli negativní dechová zkouška považována za relevantní. Podle názoru žalobce je tak napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů, proč by mělo být krajským soudem zrušeno.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

7. Ve správním spisu se nachází zejména ručně a strojově psané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 6. 3. 2016. Z jejich obsahu vyplývá, že byl žalobce jako řidič motorového vozidla rozhodného dne zastaven a kontrolován policejní hlídkou, přičemž u něj byly provedeny dvě dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v krvi přístrojem Dräger č. ARZM-0045, a to v následujících časech a hodnotách: 1) 0,26 ‰ v 10:29 hod. a 2) 0,24 ‰ v 10:35 hod. Současně je v úředním záznamu uvedeno, že žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil a uvedl, že předcházející večer vypil celkem 0,6 l červeného vína. Odběr biologického materiálu spojeného s odběrem krve nežádal. Naměřené hodnoty poté vyplývají rovněž z přiloženého záznamu o dechových zkouškách, který je ve správním spisu založen. Do oznámení přestupku se žalobce na místě nevyjádřil a podepsal jej.
8. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 20. 4. 2016, ke kterému se osobně dostavil. Do protokolu uvedl, že večer před řízením motorového vozidla vypil do 23:00 hod. 0,6 svařeného červeného vína. Ráno před řízením pak použil sirup proti kašli. Alkohol již od večera nekonzumoval. Při řízení vozidla necítil žádné známky ovlivnění alkoholem. Naměřená nízká hodnota alkoholu v krvi žalobce připisoval svému nachlazení a použití sirupu proti kašli, ve kterém by však neměl být alkohol obsažen. V rámci ústního jednání pak prvostupňový správní orgán provedl důkaz přestupkovým spisem.
9. Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel prvostupňový správní orgán z předpokladu, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn, protože byly standardně provedeny dvě dechové zkoušky v souladu s metodikou, přičemž první z nich byla pozitivní. Žalobce navíc naměřené hodnoty nerozporoval a přiznal, že večer před jízdou alkohol konzumoval. Po odečtení stanovené tolerance 0,24 ‰ tak byla žalobci naměřena hodnota minimálně 0,02 g/kg alkoholu v krvi. S ohledem na tyto skutečnosti a přiznání žalobce, že alkohol před jízdou konzumoval, neměl prvostupňový správní orgán pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním formální a materiální stránku přestupku naplnil. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Ve vztahu ke spáchání přestupku namítal, že alkohol konzumoval více jak 10 hodin před řízením vozidla. Kromě toho použil před jízdou ústní sprej na bolest v krku Tantum Verde, který mu byl lékařem předepsán.

VI. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
11. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
13. **Žaloba je důvodná.**
14. Předně krajský soud uvádí, že mezi stranami není sporu o tom, že byl žalobce jako řidič motorového vozidla policejní hlídkou zastaven a že u něj byly v souladu s metodikou a způsobilým přístrojem provedeny dvě dechové zkoušky na alkohol, přičemž první z nich byla po zohlednění možné odchylky měření vyhodnocena jako pozitivní, a to v minimální hodnotě 0,02 ‰ alkoholu.
15. Žalobce naopak namítal postup správních orgánů, které za účelem prokázání spáchání přestupku vycházely výhradně z první (pozitivní) dechové zkoušky, aniž by reflektovaly skutečnost, že druhou dechovou zkouškou nebyla přítomnost alkoholu prokázána, když byla naměřena hodnota pouze 0,24 ‰, kterou je v souladu s metodikou a judikaturou třeba považovat za nulovou. Pokud tedy správní orgány disponovaly dvěma dechovými zkouškami, přičemž jedna byla pozitivní a druhá negativní, minimálně vyvstaly pochybnosti o tom, zda se žalobce přestupku dopustil. Proto mělo být podle žalobce ze strany policistů bezprostředně po provedení dechových zkoušek vyžádáno podstoupení odborného lékařského vyšetření krve, které by pochybnosti odstranilo. V opačném případě měly správní orgány postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Správní orgány nicméně bez bližšího zdůvodnění považovaly druhou dechovou zkoušku pouze za verifikační, aniž by měla mít sama o sobě vypovídající hodnotu. Tím podle názoru žalobce učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.
16. Krajský soud k tomu uvádí, že podle jeho názoru správní orgány v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí, které je třeba s ohledem na funkční provázanost přestupkového řízení posuzovat ve vzájemné souvislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), předešly důvody, proč preferovaly toliko výsledek první dechové zkoušky. Konkrétně žalovaný dospěl k závěru, že druhá dechová zkouška je svoji povahou pouze verifikační, a to za předpokladu, že je provedena nejdříve po pěti minutách a s maximálním rozdílem hodnoty oproti první dechové zkoušce 10%. Podle názoru krajského soudu tak nelze dospět k závěru, že by správní orgány svůj postup vůbec nezdůvodnily. Naopak je nutné v kontextu žalobních námitek posoudit, zda je jejich interpretace výsledků dechových zkoušek správná, resp. zda dostatečně zohledňuje základní zásady správního trestání.

17. V tomto ohledu krajský soud nezpochybňuje argumentaci spočívající v tom, že se v České republice uplatňuje tzv. nulová tolerance hladiny alkoholu v krvi řidiče. Pokud však žalovaný za tímto účelem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, krajský soud jej stejně jako žalobce považuje v dalších ohledech za nepřiléhavý. Nejenže byly v odkazovaném případě obě dechové zkoušky pozitivní, ale obviněný z přestupku navíc na výzvu policistů dobrovolně podstoupil odborné lékařské vyšetření krve, které bylo pozitivní, byť na základě přítomnosti velmi nízké hladiny alkoholu v krvi. Konkrétně v dané věci Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*V souvislosti s úvahou krajského soudu o tzv. fyziologické hladině alkoholu v krvi Nejvyšší správní soud připomíná, že podle bodu 10 písm. e) Metodického pokynu ministerstva se (z) pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje...pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie.*“ V dané věci tak byla hodnota 0,24 ‰ alkoholu dostačující pouze z důvodu, že byla zjištěna metodou plynové chromatografie, nikoliv orientačním vyšetřením pomocí dechových zkoušek (nebyly v odkazovaném případě jako důkaz použity).
18. V nyní posuzované věci pak není žalobcem tzv. nulová tolerance zpochybňována, ale je namítáno, že nebyla dostatečně prokázána přítomnost hladiny alkoholu v krvi, která by stanovenou toleranci 0 – 0,24 ‰ překročila. K tomu krajský soud uvádí, že otázka hodnocení provedených dechových zkoušek jako důkazů v přestupkovém řízení byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně posuzována, a to nejednotným způsobem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2017, č.j. 2 As 154/2017 – 35, a ze dne 18. 8. 2016, 10 As 137/2016 – 37).
19. Z toho důvodu se ostatně k dané věci vyjadřoval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v tomto ohledu uvedl, že výsledek orientační dechové zkoušky je třeba považovat za jeden z důkazů, které mohou v přestupkovém řízení přispět k objasnění skutkového stavu věci. Z toho důvodu musí správní orgány při jeho provedení a hodnocení postupovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Není tedy vyloučeno, aby byl pozitivní výsledek orientačního vyšetření dechovou zkouškou dostatečným důkazem o tom, že se obviněný přestupku dopustil. Na druhou stranu rozšířený senát doplnil, že musí být takto zjištěný výsledek spolehlivý a jednoznačný za předpokladu, přičemž indikuje-li výsledek obou měření souhlasně přítomnost alkoholu v krvi v nadprahovém objemu, lze z takto získané hodnoty následně vycházet ve správním řízení. V opačném případě, pakliže nejsou pochybnosti vyvráceny dalším dokazováním (např. odborným lékařským vyšetřením) a výsledek dechové zkoušky sám o sobě připouští s ohledem na jeho určitou nepřesnost důvodné pochybnosti o ovlivnění řidiče požitým alkoholem, musí být aplikována zásada *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch (srov. body 27 – 30 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44).
20. Podle názoru krajského soudu je navíc nutné zohlednit, že se judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto ohledu zabývala převážně případy, kdy se jednalo o hodnocení dvou dechových zkoušek, které byly obě s pozitivním výsledkem. Otázkou tedy bylo, která z nich má být pro účely přestupkového řízení zohledněna, neboť má tato skutečnost zásadní vliv na výši sankce, která je zákonem odstupňována v závislosti na výši hladiny alkoholu v krvi. V nyní projednávané věci se nicméně jedná o specifický případ, kdy byla jedna z dechových zkoušek pozitivní a druhá negativní.

21. Krajský soud je toho názoru, že v takovém případě nelze dospět k jinému závěru, než že spáchání přestupku nebylo prokázáno bez důvodných pochybností. Předně je třeba vycházet z toho, že obě dechové zkoušky jsou z podstaty věci prováděny bezprostředně po řízení vozidla, a to v krátkém časovém rozmezí. Je tedy přirozené, že jejich výsledky nebudou zásadně vykazovat výrazné rozdíly, pokud nedošlo k chybě přístroje, což je ostatně důvod, proč je pro platnost měření vyžadováno, aby nebyl mezi jednotlivými zkouškami větší rozdíl hodnot než 10 %. Přestože je pak dotčená právní úprava založena na tzv. nulové toleranci, nelze v případě, kdy správní orgán disponuje jako důkazními prostředky toliko dvěma dechovými zkouškami, kdy je jedna pozitivní a druhá negativní, aby v evidentním rozporu se zásadou *in dubio pro reo* uznal obviněného vinným z přestupku pouze na základě výkladu, který výsledek druhé dechové zkoušky automaticky degraduje na pouhý nástroj verifikace výlučně podle stanovené odchylky, aniž by takový postup přímo vyplýval z právního předpisu nebo citované metodiky ČMI. Přestože tedy krajský soud nepochybně, že správní orgány mohou jednotlivým důkazům přisuzovat na základě zásady volného hodnocení důkazů různou míru přesvědčivosti, nijak je to nezabavuje povinnosti respektovat také další zásady správního řízení, mezi které nepochybně patří rozhodnutí ve prospěch obviněného z přestupku, pakliže nelze zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.
22. V projednávané věci pak nebyly další důkazy provedeny, neboť policisté žalobce k podstoupení třetí dechové zkoušky nebo odborného lékařského vyšetření krve nevyzvali (ani žalobce jejich provedení nepožadoval), pročez tak správní orgány mohly vycházet pouze z dechových zkoušek, které byly obě platně provedeny a z nichž byla jedna negativní neboli nulová. V takovém případě je podle názoru krajského soudu preference první dechové zkoušky vždy porušením zásady *in dubio pro reo*, jejíž zohlednění by jinak mělo vést k zastavení řízení podle dnes již neplatného ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvestupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“): „*Správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.*“ Obdobně se ostatně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 4 As 90/2016-55, který je na nyní projednávanou věc zcela přílehlavý: „...[j]estliže je jedna z naměřených hodnot nulová, je podle Nejvyššího správního soudu namísto aplikovat zásadu *in dubio pro reo* se závěrem, že přestupek nebyl spáchán, neboť předložené výsledky měření neumožňují učinit jednoznačný závěr o přítomnosti alkoholu v krvi stěžovatele. Nejvyšší správní soud doplňuje, že policisté provádějí druhé měření právě za účelem ověření první naměřené hodnoty. Pokud však byl výsledek druhého měření negativní, nebylo možné shledat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.“

VII. Závěr a náklady řízení

19. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku nerespektování zásady *in dubio pro reo* jako důvodnou a nezbylo mu, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal

krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

20. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v dalším řízení buďto za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování k otázce viny žalobce ze spáchání předmětného přestupku, anebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, a tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť na základě zjištěného skutkového stavu nebylo žalobci spáchání přestupku spolehlivě prokázáno (srov. § 86 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 112 odst. 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů)
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. října 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.